

[Henning Philipsen.]

senere heller ikke gøre, medmindre han kan indgå nogle nye aftaler.

Hvis denne aftale nu gennemføres, så vil det efter min opfattelse i realiteten betyde, at de huslejeforhøjelser, der er foretaget indtil nu, er ulovlige, disse huslejeforhøjelser på 22–24 pct. De lejeforhøjelser, der er gennemført, må jo være ulovlige i henhold til den aftale, som ministeren nu har indgået med selskabet, men selskabet prøver at dække sig ind ved at sige, at en ophævelse af lejedeklarationerne med virkning fra den 1. juli 1975 er en betingelse for, at man vil gå ind på den aftale, som ministeren omtaler.

Tidligere ordførere har sagt, at det, der sker her, er noget, som loven hjemler. Ja, det er korrekt. Men som ministeren også selv sagde, så står der udtrykkeligt, at aflysningen af lejedeklarationerne *kan* ske med virkning fra den 1. i den måned, der følger efter ansøgningen. Jeg understreger, at der står, det *kan* ske, men det betyder til gengæld også, at ministeren har i sin magt at sige: ja men det vil jeg altså ikke. Der står nemlig ikke »skal«, men »kan«. Sådan som jeg har forstået det, så betyder det, at ministeren kan forhindre det. Hvis ministeren ikke vil gøre det, er det naturligvis en anden ting, men så er det, fordi han ikke vil. Der er altså intet, der forhindrer ministeren i at sige nej til at aflyse disse deklamationer, således som jeg har læst det; ellers ville det ikke være rimeligt at anvende ordet »kan«. Ministeren har altså mulighed for at sige nej, og det er bl. a. derfor, vi har tilsluttet os denne forespørgsel.

Hr. Ingomar Petersens bemærkning herom synes jeg skal have lov til at blive stående for sig selv. Den agter jeg ikke at kommentere.

Poul Schlüter (KF):

Debatten i dag er en forespørgselsdebat, og ministeren har givet en redegørelse. Det drejer sig ikke om, hvordan man politisk har lyst til at vurdere begivenhederne, men det drejer sig om, hvorvidt ministeren har handlet på lovens grund, og om man kan rette anker mod ministerens administration. Jeg mener, ministerens redegørelse klart viser, at det kan man ikke. Så kan man i øvrigt have nogle synspunkter om, at boliglovgivningen og andre retsregler burde have et andet udseende, men det kan vi jo drøfte en anden dag. Det er ikke noget, vi kan finde en løsning på nu.

Derfor skal jeg indskrænke mine betragtninger til at sige, at ministerens redegørelse kan den konservative folketingsgruppe tage til efterretning.

Kaj Hansen (DKP):

Må jeg først til hr. Ingomar Petersen sige, at dette er en fælles forespørgsel fra de tre partier. Med hensyn til paterniteten, så fortøner den sig nok nogle år bagud. Må jeg have lov at gøre opmærksom på, at der i 1960 var en forespørgselsdebat om Lindøboligerne her i folketinget, og ved denne lejlighed udtalte mit partis ordfører, Petra Petersen, ifølge Folketingsstidende 1959–60, sp. 4288:

»Den sag, der i dag er til debat, er et typisk eksempel på, hvordan en rig mand i det kapitalistiske samfund har mulighed for at blive endnu rigere, og den er samtidig et eksempel på, hvordan en sådan mand bruger sin økonomiske magt til at påvirke og udnytte lovgivningsmagten og den offentlige administration i sin egen interesse.«

Disse bemærkninger passer fortsat til situationen, men dengang var der mig bekendt hverken et socialistisk folkeparti eller et VS-parti.

Denne sag har været rejst adskillige gange senere. Vi rejste bl. a. en sag i 1963 på baggrund af, at en tillidsmand var blevet afskediget fra Lindøværftet. Denne afskedigelse var ikke nok for A. P. Møller, nej, han skulle samtidig tvinges fra hus og hjem netop på grund af disse fremlejekontrakter.

I årene derefter havde såvel folketinget som regeringen mulighed for at være forsigtige, således at det i øvrigt utålelige forhold, at arbejderne kunne smides ud af husene med tre måneders varsel, ikke blev forværret for lejerne til gunst for A. P. Møller. Det er ikke sket. På trods af, at de 20 mill. kr. til A. P. Møller blev ydet som en særbevilling i finansudvalget og lånene var afdragsfri indtil 1970, så har man i den periode, hvor der ikke var kommunister i folketinget, banet vejen for, at A. P. Møller kan hjemtage en konjunkturgevinst på 100 mill. kr., en gevinst, som i øvrigt skal betales af lejerne med en huslejeforhøjelse på ca. 1.000 kr. pr. måned.

Hvordan kan det overhovedet lade sig gøre? Hvad er A. P. Møllers fidus, som giver selskabet mulighed for at hjemtage denne gevinst? Ja, efter loven af 1968 om boligbyggeri § 102 kunne boligministeren tillade, at deklamationer om lejekontrol blev aflyst – en lovgivning, der